

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100504397 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 15.02.2022 год., постановено по гр.дело №26604/2020 год. по описа на СРС, ГО, 166 с-в, са отхвърлени предявените от З. Б. В. срещу Д.А.В., действащ като ЕТ „Д.В.-Д.“, искове с правно основание чл. 265, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 9 414.18 лв., представляваща стойност на разходите, необходими за поправката на некачествена работа по договор за изработка с предмет ремонт на главите на двигателя на лек автомобил „Фолксваген Туарег“ с рег.№***** и за сумата от 107.22 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 14.05.2020 год. до 23.06.2020 год. и ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски по делото в размер на 1 456.40 лв.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца З. Б. В.. Жалбоподателят поддържа, че неправилно първоинстанционният съд бил приел, че не са налице предпоставките за уважаване на иска по чл. 265, ал. 1 ЗЗД, тъй като не било доказано наличието на скрити недостатъци при изпълнението на сключения между страните договор за изработка. По делото било доказано, че договорът бил валидно сключен, като ищецът бил изпълнил задълженията си по него – заплатил уговореното възнаграждение, както и че бил направил разноски за отстраняване на недостатъците, свързани с ремонта на цилиндровите глави. СРС бил приел, че по делото не било доказано незабавното уведомяване на изпълнителя /ответника/ за наличието на скрити

недостатъци. Неправилно СРС не бил кредитирал показанията на свидетеля К.. От показанията на този свидетел се установявало, че преди възлагане на ремонта всичко по двигателя на автомобила, без процесните глави, било в изправно състояние – колянов вал, семеринги, гарнитури, както и че именно извършеният от ответника ремонт бил довел до последващата повреда на автомобила. Не били обсъдени и показанията на свидетеля С.. Видно било от заключението на вещите лица по комплексната съдебна автотехническа експертиза, че причината за настъпване на аварията в двигателя били дефектните части, вложени от ответника. По делото било доказано, че недостатъците са скрити, като след откриването им свидетелят К. бил уведомил веднага ответника. При скрити недостатъци правата на възложителя по чл. 265, ал. 1 ЗЗД възниквали след откриването или появата им, като поръчващият бил длъжен да направи възраженията си пред изпълнителя веднага след откриването или появата на скритите недостатъци или в уговорения от страните срок. От показанията на свидетеля К. се установявало, че ответникът се бил съгласил да възстанови част от парите, но ищецът отказал частично възстановяване, тъй като повреденият клапан се приравнявал на пълно неизпълнение /необходимост от цялостната му подмяна, което било свързано с много по-големи разходи/. Ищецът бил направил изявление за неточно, включително некачествено изпълнение на възложеното и приравняването му на пълно неизпълнение, като основание за разваляне на договора и възстановяване на сумата по ремонта и разходите за нов ремонт. Такива твърдения били изложени в исковата молба и те не били оспорени от ответника. По делото била доказана и стойността на втория ремонт, а в заключението на вещите лица били посочени стойности, които били по-високи от заплатената от ищеца сума. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а исковете – уважени. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата Д.А.В., действащ като ЕТ „Д.В.-Д.“, счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че правилно първоинстанционният съд бил приел, че не са налице предпоставките за уважаване на иска по чл. 265, ал. 1 ЗЗД. Ищецът не бил доказал, че е собственик на процесния лек автомобил. Показанията на свидетеля К. не следвало да бъдат кредитирани – същият бил извършил ремонта на автомобила /извън ремонта на главите на двигателя/ и бил заинтересован от изхода на спора, като показанията му били неясни и вътрешно противоречиви. Заключение на вещите лица не било оспорено от ищеца и в него не се сочело, че причината за аварията са дефектни части. Не било ясно също така защо двигателят бил оставен за съхранение при трето за спора лице. Видно било от заключението на вещите лица, че след сглобяването двигателят бил работил нормално, цилиндровите глави били възстановени съгласно техническите изисквания за експлоатация. Правилно СРС бил приел, че по делото не е доказано, че вложеният от ответника подменен клапан не е отговарял на сертификата за изработване на клапани, поради което и счупването може да се дължи и на други причини – префорсиране на двигателя. Следвало да се има предвид, че вещото лице не можело да събира доказателства. Вещите лица били установили липсващо парче от клапана, но оставал открит въпроса къде е това липсващо парче, при положение, че ремонтираният двигател работел. Липсвали и доказателства, че ищецът се бил обаждал на ответника след ремонта. Поканата на ищеца била получена от ответника

едва на 27.04.2020 год. и тъй като била изпратена повече от пет месеца след установяване на скритите недостатъци, то не било налице незабавно уведомяване по смисъла на чл. 264, ал. 2 ЗЗД. Представените от ищеца допълнение към сервизна карта и неподписан документ, наименован „установяване на щети по агрегата“ не представлявали надлежна рекламация. Липсвали данни, че автомобилът не можел да се движи на собствен ход. Изложените в исковата молба обстоятелства били оспорени от ответника. Недоказани били размерът на необходимите средства за отстраняване на твърдените от ищеца недостатъци и фактът, че ищецът бил извършил плащане на посочената в исковата молба сума. Не следвало да се кредитира заключението на вещото лице Д. в частта му, в която се посочвала сумата от 17 799 лв. Освен това от аварирания двигател можело да се ползват възли и агрегати, с чиято стойност следвало да бъде намалена претенцията. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане искове с правно основание чл. чл. 265, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени доказателства по делото, гласните доказателства чрез разпита на свидетелите Б.Х. К. и Г.Х. С., които при преценката им следва да бъдат кредитирани като ясни, последователни, житейски логични, взаимно подкрепящи се и неопровергани от останалите данни по делото, както и признанието на ответника, обективизирано в писмения отговор на исковата молба /стр. 2, абзац 12/, което при преценката му по реда на чл. 175 ГПК следва да се приеме, че отговаря на истината, въззивният съд приема за установено, че на 10.10.2019 год. между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за изработка – чиято регламентация се съдържа в чл. 258 – чл. 269 ЗЗД, по силата на който ищецът възложил, а ответникът приел да извърши ремонт на главите на двигателя на лек автомобил „Фолксваген Туарег“ с рег. №*****, срещу задължението на възложителя да заплати възнаграждение в размер на 1 848 лв. – което задължение е било изпълнено от ищеца/. Ремонтът бил осъществен за срок от около 1 седмица и ищецът приел работата без възражения, тъй като свидетелят К. констатирал, че двигателят работи в нормален режим.

В разглеждания случай ищецът се позовава на скрити недостатъци на изпълнената работа, проявили се на 15.11.2019 год. /чл. 264, ал. 1 ЗЗД/, които я правят негодна за договореното предназначение, като твърди, че уведомил за това незабавно ответника и претендира заплащане на разходите, необходими за поправката, а ответникът оспорва твърдените недостатъци да се дължат на извършения от него ремонт, като изтъква и други възможни според него причини за това и счита за несвоевременно уведомяването му.

Следователно спорните между страните въпроси по същество във въззивното производство са свързани с това дали е налице некачествено изпълнение от страна на ответника на договора за изработка, както и дали възложителят /ищецът/ е запазил правата си по чл. 264 ЗЗД.

СГС приема, че изпълнителят е длъжен да извърши работата съобразно поръчката – съобразно изискванията, упътванията и проектите на поръчващия. Изработеното трябва да съответства на уговореното в предметно, времево, качествено и количествено отношение. На задължението на изпълнителя да изработи кореспондира именно правото му на възнаграждение при спазване на общия принцип за недопускане на неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата. Съответното изпълнение предпоставя съответното възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД изискуемостта на вземането на изпълнителя за възнаграждение е обусловено от приемане на работата от възложителя – чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането на извършената работа обхваща два момента: 1/ фактическото получаване на конкретно изработеното от поръчващия и 2/ признанието, че изработеното съответства на поръчаното. Приемането може да се извърши както изрично, така и с конклюдентни действия, като законът не съдържа формални изисквания за начина на приемането, поради което доказването на такова може да бъде извършено с всички допустими от ГПК доказателствени средства – писмени доказателства, гласни доказателства, съдебна експертиза.

Недостатъците на престирания резултат – предмет на изработката, не погасяват задължението за заплащане на уговореното възнаграждение, а поражда права на възложителя – да направи възражение за неизпълнен договор по чл. 90 ЗЗД или да избере една от алтернативно предвидените в чл. 265 ЗЗД възможности: 1/ отстраняване на недостатъците или 2/ заплащане на разходите, необходими за отстраняването им или 3/ намаляване на възнаграждението или да развали договора или 4/ да развали договора. Отговорността на изпълнителя и правата на възложителя са обусловени от характера на недостатъците и отражението им върху годността на изработеното.

Съгласно разпоредбата на чл. 264, ал. 2, изр. 1 ЗЗД, скрити недостатъци са такива, които съществуват, но не могат да се открият при обикновения начин на приемане на изработеното или такива, които са се проявили по-късно, за които изрично в закона е предвидено, че поръчващият трябва да извести изпълнителя веднага след откриването им /или в уговорения между страните срок/, което не е необходимо само ако изпълнителят е знаел недостатъците – чл. 264, ал. 2, изр. 2 и 3 ЗЗД /в тази хипотеза възражението трябва да се доведе до знанието на изпълнителя в максимално кратък, адекватен според

обстоятелствата срок/. Ако поръчващият не направи такива възражения, работата се счита приета, съгласно чл. 264, ал. 3 ЗЗД – с неуведомяването за недостатъци – явни или скрити, се преклудира възможността на възложителя да реализира отговорността на изпълнителя за некачествено изпълнение по чл. 265 ЗЗД. За да може да търси някоя от възможностите, предвидени в посочения законов текст, възложителят трябва да запази правата си по чл. 264 ЗЗД, като липсата на уведомление до изпълнителя незабавно след откриване на видими недостатъци или появили се скрити недостатъци води до преклудирание на правата по чл. 265 ЗЗД. Законът не изисква конкретна форма, в която следва да бъдат заявени възраженията по чл. 264, ал. 2 ЗЗД, поради което е допустимо те да са направени и само устно /виж например Решение № 202 от 27.02.2015 г. на ВКС по т. д. № 4123/2013 г., II т. о., ТК/.

Настоящият съдебен състав счита, че обстоятелството дали установената повреда на двигателя на процесния автомобил представлява скрит недостатък по смисъла на чл. 264, ал. 2, изр. 1 ЗЗД /т.е. наличието на причинна връзка между проявените недостатъци и некачественото изпълнение от ищеца/ е подлежало на пълно и главно доказване от страна на ищеца, съгласно правилото, установено в разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК. В тази насока по делото липсват доказателства, доколкото е установено въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства и заключението на вещите лица по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство комплексна автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране като обективно и компетентно дадено и неопровергано от останалите данни по делото, че преди извършването на диагностиката и ремонтно-възстановителните дейности, двигателят на процесния автомобил бил с понижено налягане на два цилиндъра вследствие на изгорели клапани и не работел нормално. При извършеното възстановяване на цилиндровите глави били подменени клапаните, леглата на клапаните, водачите на клапаните и уплътнителите на маслото, като главите били почистени и шлайфани. Не били установени технически неправилни montaje на частите на цилиндровите глави /след сглобяването двигателят работел в нормален режим/ – нямало данни за неправилно монтирани цилиндрови глави, неправилна центровка на газоразпределителния механизъм, както и попадане на чуждо тяло в пространството между буталото и цилиндровата глава /в случай на грешен монтаж, това щяло да бъде установено при първоначалното привеждане на двигателя в работен режим/. Нямало данни за механично въздействие и увреждане на клапаните при възстановяване на главите и монтажа на цилиндровите глави на двигателя. Вещите лица са посочили възможни пет технически и експлоатационни причини за скъсване на клапан /отговор на въпрос 3/. Причината за неправилната работа на двигателя, след преминаване на определен пробег, била счупване на клапан и попадане в горивната камера. Клапанът бил счупен вследствие на голям брой пукнатини във вътрешността, както и пори и пукнатини в два диаметрално противоположни края, довели до магистрална пукнатина. Нямало причинно-следствена връзка между неправилната работа на двигателя и възстановяването и монтажа на цилиндровите глави.

В този смисъл и при приложение на неблагоприятните последици от правилата за

разпределение на доказателствената тежест, въззивният съд счита, че твърдените от ищеца недостатъци не са съществували към момента на приемане на работата. Следователно не е налице неизпълнение на задълженията на ответника по процесния договор – не се установява работата да е била изпълнена с недостатъци, поради което и ищецът не се легитимира като титуляр на претендираното право по чл. 265, ал. 1, предл. 2 ЗЗД. А щом няма главно задължение, не може да възникне задължение за обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Релевираните претенции са неоснователни и подлежат на отхвърляне, както законосъобразно е приел и първоинстанционният съд.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК жалбоподателят /ищецът/ следва да бъде осъден да заплати на ответника действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 806.07 лв. Своевременно направеното от жалбоподателя възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява основателно, предвид сравнително ниската фактическа и правна сложност на делото – въззивното производство се е развило в едно съдебно заседание, в което не са били събирани доказателства, поради което и адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до предвидения минимум в чл. 7, ал. 2, т. 3 от наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 15.02.2022 год., постановено по гр.дело №26604/2020 год. по описа на СРС, ГО, 166 с-в.

ОСЪЖДА З. Б. В. с ЕГН *****, със съдебен адрес: адв. Ж. Ж., гр.София, ул. "*****" офис 2, да заплати на Д.А.В., действащ като ЕТ „Д.В.-Д.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. "*****", на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 806.07 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____